

PRESEDNIŠKE NOVIČKE

Matic Di Batista

Drage članice, dragi člani, najprej naj se vam zahvalim, da ste s skupnim delom omogočili, da pisanje retrospektive za zadnji dve leti ni mučno. Zelo lepo se je spominjati vsega, kar smo v društvu dosegli, in kar je najpomembnejše – ni težav z iskanjem dosežkov in izvedenih aktivnosti. Vedno sem bil navdušen nad sodelovanjem generacij v društvu, nad tem, kako se stvari naredijo oziroma organizirajo, ko je treba. Občutek imam, da nam gre vsako leto bolje. Da se vedno najde nekdo, ki stvar poprime in pomaga spodbuditi ostale, da se aktivnosti uspešno zaključijo.

Zadnje čase se nam pogosteje dogaja, da že težko najdemo koga z USJD, ki bi tiste brez peljal v kakšno bolj zahtevno jamo. Pa še to večinoma kar dobro rešujemo. Morda je to edina kritika, ki ni zares kritika, temveč prej spodbuda, da se

tisti brez USJD čim prej spravijo na izpit in pokažejo, kar tako ali tako že obvladajo. Jamarske šole so zadnja leta namreč nadpovprečno obiskane. Količina novih nadobudnih raziskovalk in raziskovalcev se prav tako ne manjša. Zato je morda včasih pritisk toliko večji na starejših, da jih varno in odgovorno popeljemo v svet podzemlja, kjer si bodo v čim bolj nadzorovanem okolju nabrali izkušnje in jih nato čez nekaj let sami podajali naprej. Raziskovanja je bilo v zadnjih dveh letih ogromno. Ker je v tej številki opisanih kar nekaj podvigov in dosežkov, raje ne bi kvaril izkušnje in izdal preveč. Vsekakor bi rad poudaril, da je na ferajnu še vedno močna miselnost, da je glavna dejavnost društva – raziskovanje. Imamo tudi več ekip tedensko, ki preiskujejo terene ter raziskujejo in dokumentirajo nove in stare jame. V zadnjih letih smo

imeli neverjetne dosežke pri preseganju globin in dolžin. Povezovali smo jame v sisteme in odkrili kar nekaj vhodov, ki bodo morda v prihodnjih letih postali pomemben člen pri poznavanju podzemlja. Območja, ki prednjačijo, so še vedno Poljana in Kanin, ob še vedno aktualni Pokljuki, dolenskem krasu, Rašici in še katerem. Povsod nas je dosti. Če zmanjka idej za kakšen vikend, pa izmerimo in narišemo načrt za kakšno od starejših klasik. Ko smo že pri starejših: menim, da se lahko mlade članice in člani vsaj vztrajnosti, če že ne drugih veččin, učijo od naših neumornih veteranov. Ti še vedno pridno iščejo novo pot v podzemlje Lanskega vrha. Nekaj mlajših ekip se je že zagrelo za nadaljevanje raziskav območja z napadom na Najdeno jamo. Bomo v naslednjem Glasu podzemlja prebrali, kakšen bo razplet.

V društvu tudi bolj ali manj pridno in redno oddajamo material o raziskanem. Morda se je v zadnjem letu ali dveh kakšna jama predolgo zadržala na trdem disku ali v oblaku, a na koncu večina le priroma do katastrista. Nič ni narobe, če se tudi med seboj spodbujamo in naprej širimo miselnost, da brez dokumentacije naše raziskovanje ni prav nič vredno. Zato poskrbimo za redno oddajo, predvsem pa za kakovosten material. Kot je bilo že večkrat omenjeno: čez leta bodo novi rodovi največ o našem delu izvedeli iz oddanega materiala, člankov v Glasu podzemlja ter podobnih publikacij. Marsikdo med nami je v začetnih letih požiral zgodbe iz starih številčk Glasu podzemlja in iskal manjkajoče delčke, da je skupaj z zapisniki sestavil zgodbo. Torej poskrbimo tudi za zanamce, da bodo imeli kaj početi ob deževnih dneh ali pa ob večerih, ko bi se morali pripravljati na izpite.

Poleg vsega raziskovanja smo organizirali kar nekaj omembe vrednih neraziskovalnih aktivnosti, ki so vedno izpadle povezovalno in spodbudno. Med drugim smo pomagali agrarni skupnosti pri urejanju pašnih površin in zajetja z vodo, obnovi in čiščenju infrastrukture, ki jo uporabljamo, in še kaj bi se našlo. Za možnost uporabe stanu na Planini Poljana se gre zahvaliti predvsem agrarni skupnosti Savica in našim prijateljem iz Bohinja. Prav je, da jim hvaležno povrnemo uslugo in pomagamo z delom, kjer lahko. Kar se mi osebno zdi pomembno je, da za takšne akcije ni bilo potrebnega veliko prigovarjanja. Pa naj bo to delovna akcija, izobraževanje no-

Slap Boka v maju. Foto: Matic Špetič

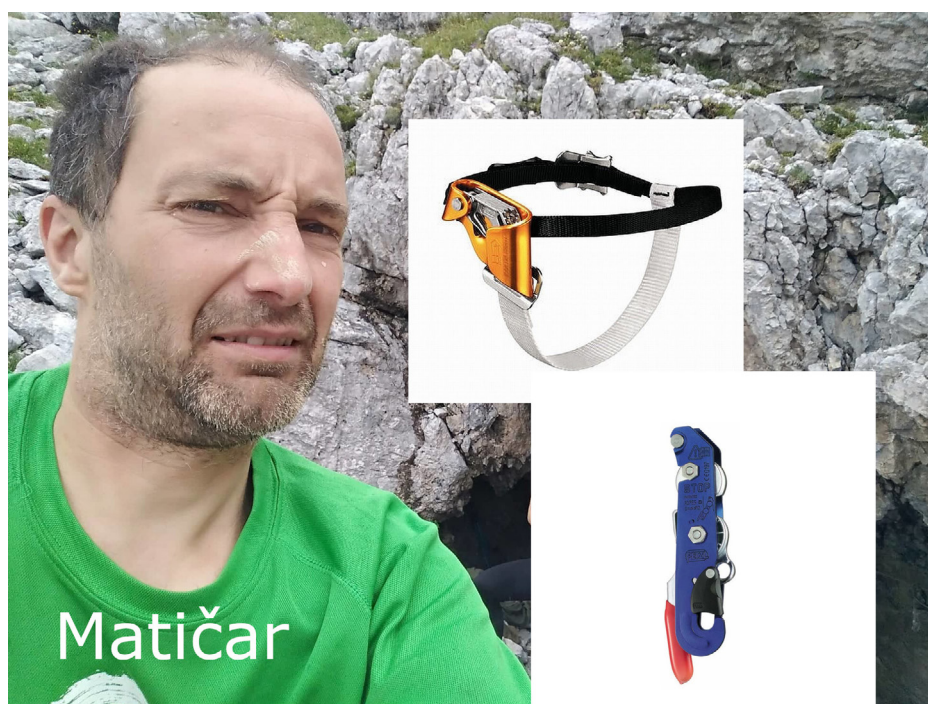
Mlajši (po letih ali duši) Matičarji že nekaj časa uporabljamo komunikacijsko orodje Slack, kjer med drugim najdemo kanal #dzrjl-memes. Ker predsednik svojega članka ni opremil s slikovnim gradivom, si je uredništvo dovolilo prispevek obogatiti z nekaj DZRJL memi. Kdor ne razume konteksta, naj za razlago pobara naključnega mlajšega člana.

vih članov ali pa veledogodek v Bovcu – ta je še posebej izstopal. Vedno smo nabrali ekipo, ki je stvar izpeljala kot se šika. Odličen primer je tudi ureditev našega letnega bivališča na Kaninu, ki je ob dobri volji članov zdaj postal že skoraj luksuzno letovišče.

Veliko smo naredili tudi v naših društvenih prostorih. Gospodar obnavlja vhodne dele, popravili so nam vhodna vrata in po dolgem času smo temeljito počistili glavne prostore. Takšno delo je možno samo ob samoiniciativnosti, ki pa je, vsaj ob spodbudi, nikoli ne manjka. Člani IO smo poskrbeli za obnovitev statusa delovanja društva v javnem interesu na področju ohranjanja narave ter za ureditev našega delovanja znotraj Civilne zaščite Mestne občine Ljubljana. V sklopu zadnjega je manjša skupina opravila izobraževanje za skrbnike zaklonišč. Preživeli smo zanimiv dan, kjer so nas pripadniki CZ podučili, kako ravnati v primeru nepravilnosti in poskrbeti, da zaklonišča kot je naše čim bolj služijo okoliškemu prebivalcem.

Za društvo je pomembno tudi, kako ga predstavljamo zunaj naših prostorov in podzemlja. Med aktivnosti, kjer se lahko pokažemo, zagotovo spada festival nevladnikov LUPA, kjer člani redno nagovorijo naključne mimoidoče in jim razložijo, kaj nas vleče v večno temo. Poleg tega smo lani delovanje predstavili tudi na predstavitvi društev na Biotehniški fakulteti Univerze v Ljubljani. Nadaljevali smo s sklopom rednih mesečnih predavanj, ki so zadnja leta večinoma zelo dobro obiskana – če ne hodite, pridite. Na več samostojnih predstavitev smo naše raziskave prikazali širšemu občinstvu. O naših dosežkih so pisali tudi mediji, predvsem ob večjem odkritju nove prek tisoč metrov globoke jame – prve na Gorenjskem. Svoj doprinos slovenski jamarski skupnosti pa, tako kot že zadnjih 20 let, dodamo s podelitvijo Putickove nagrade. Jubilejno podelitev je spremljala še posebna številka Glasu podzemlja, ki je odlično povzela večja raziskovanja na Slovenskem v zadnjih desetih letih.

Društvo je v odlični kondiciji. Sploh glede na število aktivnih članic in članov si obetam še več odličnih pobud v prihodnjih letih in kup neverjetnih raziskovalnih dosežkov, ki bodo polnili prihodnje številke revije ter police v katastru. ■

Matičar